

Informacje ogólne o wilku

Wilk

Wilk, nazywany często wilkiem szarym należy do ssaków a konkretnie do rodziny psowatych. Wilk jest zwierzęciem drapieżnym. Jego najczęstszym miejscem zamieszkania, są leśne ostępy, rozległe równiny, tereny podmokłe, a także tereny położone wysoko w górach. Wilk kocha przestrzeń. Wilcze stado, zwane watahą potrzebuje obszaru od stu do trzystu kilometrów kwadratowych. Na danym terenie mogą współistnieć ze sobą dwa wilcze stada. Wilcza wataha to inaczej jedna wilcza rodzina. W jej skład wchodzi samiec zwany basiorem, samica zwana waderą oraz ich potomstwo z dwóch kolejnych miotów. W wilczych rodzinach przestrzega się systemu hierarchicznego. Wilki potrafią się ze sobą porozumiewać. Ich wzajemne kontakty realizowane są poprzez język ciała, wydawanie charakterystycznych dźwięków, produkowanie określonych substancji biologicznych zwanych feromonami oraz poprzez znaczenie terenu swoimi odchodami.

Wilki najchętniej zjadają mniejsze i większe zwierzęta kopytne. Ich ofiarami najczęściej bywają dziki, jelenie lub sarny. Wilki przyczyniają się do oczyszczania środowiska, przez zjedanie zdechłych zwierząt. Licząca więcej osobników, wilcza wataha, może polować na duże zwierzęta. Wilk nie pogardzi także rybami. Wygłodniałe wilki, podchodzą pod ludzkie zagrody i zjadają zwierzęta hodowane przez człowieka. Najprawdopodobniej temu właśnie faktowi, wilki zawdzięczają długowieczną złą sławę i kojarzenie ich z drapieżcami porywającymi niewinne owieczki. Należy jednak pamiętać, że wilk, w przeciwieństwie do człowieka, nie porywa i nie zabija niczego dla przyjemności, a robi to jedynie z głodu i po to by przeżyć.

Ekolodzy biją na alarm twierdząc, że obecnie to człowiek zagraża wilkom a nie wilki człowiekowi. Aktualnie wilki zostały objęte ochroną ze względu na drastyczne zmniejszenie się ich ilości w poszczególnych państwach. Zarówno w Ameryce jak i Europie podejmuje się działania, mające na celu przywrócenie dawnej liczebności wilków. Działania takie nazywają się reintrodukcją gatunku. Człowiek podziwia wilka za jego urodę, siłę, wolność i konsekwencje w działaniu. Jednocześnie wilk nadal wzbudza wiele emocji negatywnych, jakie zakorzeniły się w nas na skutek cech, jakie przypisywano mu w licznych bajkach i podaniach ludowych.

Wilk jaki jest, każdy widzi

Dorosły wilk, gdyby zmierzyć go od głowy do ogona, ma średnią długość od 100 do 130 centymetrów, z ogonem będzie miał około 160cm długości. Wilk posiada na ogonie gruczoł o barwie niebiesko-czarnej. Naukowcy dotąd nie wiedzą do czego służy gruczoł nazywany fiołkowym. Dorosły wilk ma w kłębie około 80 centymetrów, dorosła samica mierzy w tym miejscu 65 centymetrów. Samiec wilka może ważyć od 40 do 60 kilogramów, podczas gdy waga dorosłej wilczycy wynosi od 30 do 50 kilogramów. Ślad wilczej łapy zostawiany na śniegu, nazywany wilczym tropem może mieć długość 10 cm i szerokość 9 cm. Przednie łapy wilka łączą się z klatką piersiową, ich stawy łokciowe skierowane są do środka, za to stopy kierują się ku zewnętrznej stronie ciała. Dzięki takiemu ustawieniu, wilk może iść stawiając dwie prawe i dwie lewe łapy w jednej linii. Tylne łapy wilka są nieco mniejsze od przednich. Podobnie jak inne leśne zwierzęta, wilk posiada podwójne owłosienie. Jego górną warstwę stanowią sztywne i twarde włosy, po których dobrze spływa woda. Pod tą warstwą znajduje się tak zwany podszerstek. Jest to miękka sierść która utrzymuje ciało zwierzęcia w odpowiedniej temperaturze, pomimo panującego na zewnątrz chłodu. Mało kto wie, że lew nie jest jedynym zwierzęciem, które może pochwalić się grzywą. Grzywę mają także wilki. Wilcza grzywa sięga od karku do barków. Stanowią ją długie i gęste włosy, układające się

w charakterystyczne pasmo. Wilcza grzywa staje dęba, gdy zwierze jest rozszoszczone lub podniecone. Wilcze ubranka mogą mieć wiele kolorów. Spotyka się wilki o barwie niemal czarnej, w odcieniach szarości, brązowej i białej. W wilczej paszczy znajduje się okazały garnitur zębów. Zdrowy dorosły wilk ma ich aż 42. Wilcze zębki mogą osiągać długość ponad dwóch centymetrów, a kły mogą mieć nawet ponad pięć centymetrów długości. Wilki mają silne szczęki. Gdy ścisną szczęki, siła tego nacisku może wynosić nawet piętnaście kilogramów na jeden centymetr kwadratowy. Mniej więcej w połowie wilczego życia, zęby zaczynają stopniowo się ścierać. Część wilczego uzębienia ulega zniszczeniu podczas licznych walk. Oba te czynniki mogą skutkować, śmiercią wilka z powodu niemożności pobierania jedzenia. Wilki mają bardzo elastyczne ściany przełyku, dzięki czemu mogą połykać duże porcje mięsa. Przysłowiowy wilczy apetyt ma swoje uzasadnienie. Powiedzenie to wzięło się stąd, że wilki mają bardzo pojemne żołądki. Wilczy brzusek ma pojemność mniej więcej dziewięciu litrów. Wilki żyjące na wolności, przeżywają średnio od dwunastu do szesnastu lat. Wilki karmione przez człowieka w niewoli dożywają dwudziestki.

Życie w stadzie

Wilk żyje w stadzie (sforze)doskonale zorganizowanym i hierarchicznym. Przywódcą stada jest najbardziej doświadczony samiec; po nim następują inne samce, następnie najważniejsza (dominująca) samica, inne samice i wreszcie wilczęta w kolejności ich siły. Młode rodzi tylko dominująca samica. Przez pierwsze tygodnie, prócz mleka matki,żywią się nadtrawionym przez ojca pokarmem mięsny. Słuch wilka jest bardzo wyostrzony. Jednak ze wszystkich zmysłów najbardziej przydaje mu się węch, którym wyczuwa zapach zdobyczy z odległości 2 km. Kiedy zdobycz jest już zlokalizowana, stado zaczyna ją ścigać aż do momentu, kiedy ofiara zupełnie opadnie z sił.

Wilk porusza się szybko i bezgłośnie na samych czubkach łap, czyli na palcach. Wilki biegają po swoich śladach, trop w trop, nie można więc ustalić liczebności stada i dlatego mówi się "wilczy trop".

Przerażający lecz pożyteczny.

Mimo, że wilk niemal całkowicie zniknął z umiarkowanych lasów Europy z powodu swojej złej reputacji, występuje on powszechnie w puszczy kanadyjskiej, skandynawskiej, rosyjskiej i na Syberii. I całe szczęście, ten mięsożerca jest bowiem naprawdę pożyteczny.

Nie taki zły?

Naukowcy prowadzący badania nad wilkiem udowodnili, że nie jest on szczególnie agresywny wobec człowieka. Co więcej, doskonale toleruje ludzi na swoim terytorium i zdarzyło się nawet, że pozwolił pogłaskać swoje młode!

Sam lub w stadzie

W zależności od pory roku, obfitości pożywienia i liczby urodzeń, wilk żyje sam, w parze lub w stadzie. Będąc w grupie, może atakować nawet duże ssaki. Ucztę zawsze rozpoczyna przewodnik stada.

Pożyteczny mięsożerca

Wilk odżywia się przede wszystkim zwierzętami, od najmniejszych (myszy, ptaki, gady) do największych (jelenie, łosie). W ten sposób reguluje liczebność dużej dzikiej zwierzyny i przyczynia się do zachowania równowagi między gatunkami. Obecnie wiadomo, że w lasach Europy, w których wilk już prawie nie występuje, jest zbyt wiele jeleni niszczących młode pędy. Wilk potrafi również przez kilka dni nic nie jeść, a niekiedy do życia wystarczają mu jagody i grzyby.

Wilcze rodzicielstwo

Wilki stają się zdolne do rozmnażania między drugim a trzecim rokiem życia. Zdarza się czasami, że samica wcześniej zacznie dostawać cieczkę. Wilczy rodzice mogą wydawać na świat małe wilczęta aż do chwili gdy ukończą średnio dziesięć lat. Wilcza ruja ma miejsce raz na rok. Zazwyczaj okres wilczych godów przypada na przełom zimy i wiosny. Wilcza ciąża trwa średnio dwa miesiące. Wilczyce wydają swoje potomstwo na świat w norach, jaskiniach skalnych lub na legowiskach osłoniętych od wiatru i głęboko ukrytych. Za jednym razem wilczy rodzice wydają na świat od czterech do siedmiu małych wilczków. Zdarza się czasem, że za jednym zamachem przyjdzie na świat dwanaście szczeniąt. Małe wilczęta są ślepe i do przeżycia jest im potrzebna stała temperatura najbliższego otoczenia. Małe wilczki zaczynają widzieć w dwa tygodnie po urodzeniu. Najwcześniejszy etap swojego życia, spędzają one wraz z matką w legowisku lub norze. Małe wilczki żywią się wówczas jej mlekiem. Samiec w tym czasie dostarcza samicy pokarmu z zewnątrz. Nieco później, dorastające wilczki dostają częściowo przetrzuty pokarm, którego dostarczają im wszyscy członkowie watahy. Małe wilki mają mleczne uzębienie. Gdy uzębienie to zmieni się na stałe, zaczynają one zdobywać jedzenie, polując wraz z innymi członkami stada. Niestety znaczna większość wilków nie przeżywa pierwszego roku życia. Do pełnej dorosłości dożywa jedynie od 15 do 30 procent osobników.

Życie w wilczym stadzie

Wilcze stado, nazywane watahą może składać się z kilkunastu osobników. Stada wilków żyjące na terenie Polski są niewielkie i liczą mniej niż dziesięciu członków. Władzę w wilczym stadzie pełni najsilniejsza para dorosłych wilków, zwana parą alfa. Para alfa to jedyne wilki w stadzie, które mogą się rozmnażać. Pozostałe stado to wilki spokrewnione z parą alfa. Wszyscy członkowie stada mają tu swoje miejsca i role. Przy zjedaniu upolowanego zwierzęcia, obowiązuje określona kolejność podchodzenia do „stołu”. Najmłodszymi wilkami opiekują się wszystkie dorosłe wilki w stadzie. Wyrosnięte szczenięta muszą czasami opuścić stado, by nie stanowiły konkurencji dla dominującej pary. Wszystkie wilki żyjące w stadzie mają swoje zadania do spełnienia. Część z nich zajmuje się przewidywaniem niebezpieczeństwa za pomocą węchu. Inne pełnią rolę poszukiwaczy tropu. Kolejni członkowie watahy zabijają upolowane zdobycze. Zadaniem innych wilków jest opieka nad potomstwem najważniejszej pary. Wilcze stada mają także swoje „supernianie”, których rola polega na wymierzaniu stosownych kar. Zazwyczaj rolę tę pełni zastępca samca alfa. Kary wymierzone w wilczym systemie wychowawczym są symboliczne i polegają między innymi na wkładaniu łba w rozwarty szeroko pysk zastępcy przywódcy stada.

Przysmaki wilków

Wilki zamieszkują tereny leśne, bagienne, górskie i pustynne. Każda wilcza wataha obiera jakiś fragment przestrzeni za swój i tam zdobywa pożywienie. W najmniej dostępnych miejscach swojego rewiru, wilcza rodzina ma swoje legowisko, do którego samiec przynosi jedzenie, w okresie opieki nad kolejnym miotem. Dorosły wilk potrzebuje dziennej racji żywności, w postaci ponad jednego kilograma mięsa, kości i skór. Wilki żyjące w warunkach naturalnych zjadają przeważnie niewielkie zwierzęta, takie jak zające ptaki, borsuki czy gryzonie. Równie chętnie zjada duże leśne zwierzęta, takie jak sarny, jelenie czy łosie. Po długotrwałym okresie głodu, dorosły wilk jest w stanie zjeść jednorazowo około dziesięciu kilogramów mięsa. Na deser zjada głównie owoce i runo leśne. Wilki mają zdolność adaptacji swoich nawyków pokarmowych do tego, co jest aktualnie dostępne, na danym terenie. Wilki bardzo rzadko polują na zdrowe osobniki. Zazwyczaj ich ofiarą padają zwierzęta chore i osłabione. W ten sposób wilki dokonują naturalnej selekcji w środowisku przyrodniczym.

Wilki oczyszczają też środowisko z ciał nieżywych zwierząt. Zdarza się, że atakują zdrowe zwierzęta, ale kończy się to często rezygnacją ze zdobyczy lub własnymi obrażeniami. Ze względu na tryb życia – ciągle przemieszczanie się – wilki mają duże zapotrzebowanie energetyczne, dlatego istotę ich diety stanowi mięso.

Porozumiewanie się wilków

Powszechnie wiadomo, że delfiny porozumiewają się ze sobą. Tę samą umiejętność posiadają wilki. W przypadku wilków system komunikacyjny jest bardzo rozwinięty i złożony. Swoją pozycję w stadzie i związane z tym zachowania, wilki komunikują za pomocą odpowiednich pozycji i ustawień poszczególnych części ciała. Wilki, którym wolno okazywać dominację, wyrażają ją przez pozostawanie w pozycji stojącej z usztywnionymi kończynami i ogonem wyprostowanym do góry. Uszy dominantów też skierowane są ku górze, a futro na ich grzbietach też jest lekko zjeżone. Dominujący osobnik w stadzie spogląda innym osobnikom prosto w ślepią, czasami nawet wchodzi przednimi łapami na inne wilki. Członkowie stada, którym w udziale przypadła uległość, okazują ją poprzez obniżenie linii całego ciała i charakterystyczne wyginanie ku dołowi warg i uszu. Ulegli członkowie stada liżą pysk wilków dominujących, przy czym ich tylnia część ciała jest skierowana ku dołowi. Uległość to także ogon schowany między tylnymi nogami. Poddani członkowie stada często leżą na plecach z ugiętymi przednimi łapami i odchyloną głową do tyłu. Oznaką poddaństwa jest odsłanianie miękkich części ciała: brzucha i gardła. Poddanie wyrażane jest też przez skomlenie. Wilki, gdy są złe, stawiają uszy na sztorc a ich sierść jeży się na całym grzbiecie. Wilki zezłoszczone podnoszą wargi i ostrzegawczo błyskają kłami a z ich gardzieli wydobywa się złowrogie warczenie. Wilki odczuwają także strach i wyrażają go poprzez tulenie uszu do ciała, trzymanie ogona między tylnymi łapami i kuleniem się w sobie. Przestraszony wilk skomli lub poszczekuje cichutko. Pozycja obronna wilka wygląda następująco: całe ciało zwierzęcia przylega do ziemi, uszy są „przylepione” do głowy. Wilk w ataku ma bardzo zjeżoną sierść przyjmuje pozycję kuczną i warczy złowieszczo. Wilki odczuwają także relaks i odprężenie. Zrelaksowanego wilka łatwo poznać po tym, że leży na brzuchu lub na boku, uszy są blisko ciała a ogon porusza się radośnie. Zupełnie inaczej wygląda wilk odczuwający napięcie: jego ogon leży nieruchomo na ziemi, zwierze przyjmuje pozycję kuczną.

Po czym można poznać, że wilk jest zadowolony? Można to poznać po tym, że zwierze rażno macha ogonem a jego język radośnie zwisa ze śmiejącego się pyska. W trakcie polowania zwierzęta są wyraźnie spięte a ich ogony stają prostym przedłużeniem reszty ciała. Wilki nie stronią także od zabawy, na którą jest przeznaczony odpowiedni czas w życiu codziennym stada. Bawiące się wilki są w ciągłym ruchu, podskakują, podbiegają do siebie i obiegają się naokoło. Ich ogony są skierowane ku górze a przednia część ciała jest nieco niżej niż tylna.

Komunikacja pomiędzy wilkami odbywa się też przy pomocy dźwięków. Wilki potrafią szczekać, skomleć, piszczeć, warczeć i wyć. Kiedy jakieś obce osobniki zbliżą się zbyt blisko do terytorium danej watahy, wilki wydają z siebie ostrzegawcze poszczekiwanie. Szczekanie wilków brzmi inaczej niż to, które dobywa się z psich pysków. Wilki szczekają znacznie ciszej i ich głos ma przy tym inną barwę. Podobnie jak psy, wilki warczą, gdy chcą okazać złość, gniew i agresję. Dźwięk skomlenia jest natomiast oznaką wilczej uległości lub prośbą np. o dodatkową porcję jadła. Podczas zabawy małe wilki wydają z siebie radosny pisk. Wilki wyją, gdy chcą powiadomić inne osobniki, gdzie się właśnie znajdują. Wspólne wycie zacieśnia wilcze więzi emocjonalne i jest radosnym końcem udanego polowania. Wycie wilków można usłyszeć o porze wieczornej i wczesnym świtem. Wycie również odbywa się w sposób hierarchiczny: rozpoczyna je samiec alfa, a dopiero potem dołączają do niego głosy kolejnych członków stada. Chór wilczych głosów jest słyszalny z odległości około dwóch kilometrów. Wilki wyją bez przerwy przez kilkanaście sekund i powtarzają to kilkakrotnie.

Obcym wstęp wzbroniony

Wilki są ssakami żyjącymi w stadach. Zwierzęta te zalicza się do zwierząt terytorialnych. Oznacza to, że przywiązują one wagę do zajmowanego przez siebie terytorium, które uważają za własne. Terytorium jednej wilczej watahy może zajmować kilkadziesiąt kilometrów kwadratowych przestrzeni. Poszczególne stada wilków zaznaczają swoje terytoria, po to by podkreślić, że są one już zajęte. Znakowanie terenu ma na celu ostrzeżenie innych wilków, przed nieopatrzonym wstąpieniem na zajęty już teren. Szczególnie wyraźne znaki ostrzegawcze ustawiane są wokół miejsc, w których stado ukrywa samice z młodymi, oraz zapasy żywności. Zaznaczaniem terytorium zajmuje się dominująca para w stadzie, zwana parą alfa. Znakami ostrzegawczymi w przypadku wilków są pozostawione przez nich odchody. Dzięki nim, wilcze stado może zorientować się, kiedy ostatnio znajdowało się w danej części swojego terenu. W przypadku rozłączenia się stada, pozostawione odchody pomagają namierzyć się nawzajem jego członkom. Wilki znaczą też swoje terytorium swoim zapachem. W wielu miejscach na ciele posiadają one gruczoły, produkujące substancje zapachowe zwane feromonami. Dominujący samiec stada ocierając się o pozostałe wilki, powoduje, że całe stado zyskuje charakterystyczną woń. Całe stado pozostawia po sobie specyficzne sygnały węchowe. Dzięki tym sygnałom wilki są w stanie rozpoznać, które osobniki były w danym miejscu przed nimi, albo znaleźć rozproszonych członków stada.

Kto nie poluje, ten nie je

Wilki z natury żywią się mięsem upolowanych przez siebie zwierząt. Wilcze stada wypracowały sobie skomplikowany, ścisły i konsekwentny system zdobywania pokarmu. Zwierzęta te polują na ogół w parach lub całymi stadami. Wilcze polowania rozpoczynają się wieczorem i trwają czasami do białego rana. W pierwszym etapie polowania, biorą udział wilki zwane tropicielami. Ich zadanie polega na wykryciu, gdzie znajduje się zdobycz i powiadomieniu o tym całego stada. W tym momencie do akcji wkracza grupa wilków, zwanych naganiaczami. Do ich obowiązków należy rozgonienie stada zwierząt, w którym tropiciele wypatrzyły ofiarę. Kolejnym krokiem jest otoczenie ofiary przez kilku naganiaczy i skierowanie jej tak, by zaczęła biec w kierunku czekającej watahy. Gdy zwierze opadnie z sił, wilcze stado staje mu na drodze i atakuje je.

Wilcza uczta też ma swój porządek. Najpierw najada się dominująca para alfa, a reszta towarzystwa, grzecznie czeka na moment, w którym będzie mogła rozpocząć jedzenie. Głodny wilk zadowolony się wszystkim tym, co w danym rejonie, nadaje się do upolowania i do zjedzenia. Wilki łowią zarówno bardzo małe zwierzęta, zwierzęta średniej wielkości, jak i bardzo duże zwierzęta kopytne. Wilk ma bardzo bystry wzrok i bez trudy wypatruje małe gryzonie takie jak myszy. Małe zwierzęta jak gryzonie i zające wilk zabija uderzając i zgniatając je swoimi silnymi łapami. Zwierzę przygniecione do ziemi, po prostu przestaje oddychać. Nieco większe osobniki takie jak sarny wilki zabijają jednym celnym ugryzieniem w okolicę gardła. Stado wilków potrafi zabić nawet bizona. W tym celu dopada go ze wszystkich stron, powala na ziemię i rozrywa jeszcze żyjące zwierzę na kawałki.

Podobnie jak udomowiony pies, wilk dobrze znosi głód. Dorosły wilk może przeżyć od dwóch do trzech tygodni, nie jedząc nic. Zdarza się, że wilcze stada atakują zwierzęta hodowlane będące własnością ludzi. Obiektywnie rzecz biorąc, sytuacje takie nie zdarzają się zbyt często. Wilki z natury wolą unikać ludzi, ich zagród i zabudowań. Stada wilków porywają owce, bydło i konie, jeśli w okolicy nie ma możliwości upolowania czegokolwiek innego. Na skutek braku zwierzyny łownej, wilki mogą nabrać nawyku polowania na łatwą zdobycz, jaką są zwierzęta hodowlane. Aby powstrzymać to zjawisko właściciele trzód stosują specjalne ogrodzenia, druty z napięciem elektrycznym oraz używają psów

strażniczych. Badania pokazują, że zabijanie wilków pogarsza całą sprawę. Przetrzebione stado traci bowiem swoją zdolność grupowego polowania na dzikie zwierzęta i jeszcze częściej sięga po zwierzęta w zagrodach. Na przestrzeni stuleci odnotowano też kilkadziesiąt przypadków ataków wilków na ludzi. Te sporadyczne przypadki zdarzają się głównie tam, gdzie grasują wilki zarażone wścieklizną. Wilk atakuje ludzi w przypadku gdy jego relacje z nimi zostają zaburzone. Jeśli człowiek zajmie teren, który wilki uznały wcześniej za swój i na nim polowały, może się zdarzyć, że wilki uznają człowieka, za kolejną ofiarę do upolowania. Wilki, atakując ludzi, stosują te same zasady co w przypadku zwierząt. Jak wiadomo wilki atakują głównie chore i słabe zwierzęta. Ta zasada znalazła swoje odzwierciedlenie w fakcie, że wilki polując na ludzi, atakowały głównie dzieci.

Gdzie można spotkać wilka?

Ulubionymi terenami występowania wilka szarego są tereny Azji, Europa Północna i Ameryka północna. Największe prawdopodobieństwo spotkania tego wilka przypada na Kanadę, gdyż tam właśnie żyje ich najwięcej, bo aż 50 tys. Na terenie Rosji zamieszkuje około 30 tys. wilków, na Alasce żyje ich od pięciu do siedmiu tysięcy. Jeśli chodzi o Europę, najwięcej wilków można spotkać na terenie Rumunii, a jest ich tu około 2500. Wilki żyją także w Skandynawii, na Ukrainie, w Polsce, w Italii i Słowacji. W naszym kraju najwięcej wilczych rodzin zamieszkuje województwa Małopolskie, Podkarpackie i Podlaskie. Wilki można spotkać przede wszystkim w rejonach Karpat i Pogórza Karpackiego. Szacuje się, że w tych okolicach żyje około dwustu przedstawicieli tego gatunku. Źródła podają, że na Roztoczu może mieszkać około osiemdziesięciu wilków. Wilki zamieszkują też lasy porastające północno-wschodnie obszary Polski. W lasach tych żyje prawdopodobnie ponad sto pięćdziesiąt osobników. Wilki nie uznają granic ani podziałów administracyjnych i swobodnie przemieszczają się między województwami i państwami. Z tego względu, dokładne określenie ich ilości na poszczególnych obszarach, jest dość trudne. Ogólnie rzecz biorąc, przypuszcza się, że na terenie Polski może przebywać nieco ponad czterysta wilków. Badania wskazują także na wyraźne zmniejszanie się ilości wilków na zachodzie naszego kraju. Do stanu tego doprowadziła działalność kłusowników a także fakt coraz rzadziej występujących tam dużych przestrzeni, których nie dzielą autostrady, działki i stawiane budynki. Wilcze watahy opuszczają te miejsca, ponieważ potrzebują one dużych, otwartych przestrzeni, nie zakłóconych działalnością człowieka.

Badania archeologiczne wskazują na to, że wilki występowały na terenie Polski już w czasach epoki plejstoceńskiej. Skamieniałe szczątki tych ssaków zostały znalezione na Wyżynie Krakowsko-Częstochowskiej, w Tatrach, Sudetach i na Rzeszowszczyźnie. Wilki występowały też na terenie Gdańska, Opola i Gniezna.

Leśni wędrownicy

O wilkach można powiedzieć przede wszystkim to, że są one bardzo wytrzymałymi i silnymi piechurami. Wilk potrafi dziennie przebyć dystans dwudziestu kilometrów. Jeśli trzeba, potrafi przejść znacznie więcej. Obserwując wilki zanotowano osobników, którzy pokonywali 160 kilometrów w ciągu dwudziestu czterech godzin. Dorosły wilk wędruje średnio z prędkością ośmiu kilometrów na godzinę. Jeśli trzeba, potrafi przez krótki czas, biec z prędkością 60 kilometrów na godzinę. Wilki poruszają się w różnym tempie, od stępa, poprzez kłus aż do galopu. Wilcze stada przemieszczają się zazwyczaj truchtem, czyli chodem szybszym od stępa a wolniejszym od kłusa. Ciekawostką jest fakt, że wędrujące stado wilków, które może liczyć do dwudziestu osobników, pozostawia na śniegu tylko jeden ślad, tak jakby przeszło tamtędy jedno zwierzę. Dzieje się tak ponieważ, wilki posiadają wyjątkową umiejętność podążania trop w trop, czyli po swoich śladach. Ten sposób pozostawiania śladów, nazywany jest fachowo sznurowaniem. To jak daleko i jak szybko

wilcze rodziny przemieszczają się z miejsca na miejsce zależy przede wszystkim od tego, czy dane miejsce dostarcza im wystarczającą ilość pożywienia. Na przemieszczanie się wilczych rodzin nie bez wpływu pozostaje działalność człowieka na określonym terenie. Wilki przemieszczają się w zależności od długości dnia, pory roku i temperatury powietrza. Najczęściej, wędrujące stada wilków, można zobaczyć w godzinach rannych i wieczornych.

Ze strony: <http://wilki.pl/>